

II FRA: NÅR DATTER TIL PEDER DØR

aktede stol. Intet sted kan det prekes sterkere med Vårherre enn herinne; en viljefast forbønn. - 'et ned på kloden kan hjelpen være sterkere enn her.

Kneler ned med knærene på grovplankegulvet. Folder hendene oppe på den åpne bibel, knuger fingrene sammen så de kvitner i knogene og så prøver hun først å mane fram ansiktet av det allersterkeste menneske. For det er de sterkeste og trausteste folk tyr til når nøden er størst; som de vil ha støtte og kraft fra .. Gamle - Peder Solberg .. denne mann der intet bet på.

Ja, nøden - og trengselen; det bristende hignet - etter støttende ord - er så avmektig at Helga ville gitt år av sitt liv bare for å fått noen få setningers prek med den mann som helmestret døden og annet hårdskap livet langt på heiegården.

Men hun klarer den ikke helt, fremmaningen, og hun var jo bare ti år da han døde. Det er som det er grådigt og konturløst dette minne av den gamle hardhauken. Det fortalte om hennes svigerfars dødlige blodhoste og ubegribelige død herinne farer så langt sterkere i henne. Minnebilde om den lille døde karmannen i kommodeskuffa, denne som skulle blitt odelsgutten - og den som ble begravet i uvigslet jord utmed kjøkkenet - likeså; og så meget av annen ondskap og hviskende forbannelse på den einbølte gård. - Da bråveller det innover Helga et isgrøss fra gammeltida, om dødens ættlange brutalitet og nådeløse nemesis på garden. - Som et erkjennende, fellende skjebnehogg i sjelsindre forstår hun, at Signe må død.

Men hun gnur likevel pannen fortvilet nedpå hendene igjen, mens tårene silrenner - og går så i sin livs dypeste bønn; - ber så inderlig - tiggende - tryglende. Først Fadervår; - og så:

Vor Herre Gud i himmelen ... la mæ behålle Signe .. æ har alt åpplevd så møe vont her åppe på garen .. to a bannan mine æ alt døde. Kan ikkje Signe få leve - ho æ jo så livsgla - å såvitt blitt våksen ... Vorherre Gud i himmelen .. se i største nåde te mæ.

Så skribler hun ned, så sirlig hun kan, de flotteste antegnelser hun vet. - Til Gud -. I den gamle slektsbibel:

Herre vær os evig nær, vær os nær når sol oprinder
og naar sol og stjerneskjær i den dybe nat forsvinder.
Lad din aand ei fra os vige til vi ser dig i dit rige.

Peder gjør tolv fjerdings reise; kjør